

Ölvedi Gergely: Már tudom...

Mikor először rám néztél, úgy éreztem nyár van,
Nyár van szívemben.

Már van,
Már van tűzifa fagyott szívem kazánjában.
Hát van.
Hát tudatában voltál, hogy szeretlek?
Még most is hallom kacagásod fejemben,
Hallom.

Hallom, nevetésed négy szólamát.
Hallom.
Egyik elrepül kelet felé, akár a gólya.
Egy karcsú gólya.
Hallom, ahogy a másik az egekbe szökken, akár egy szöcske,
Mely nem tudja, meddig jut el, de ugrik.
Hallom.
Hallom a harmadikat, ahogyan a szívemben rezeg.
Hallom.

A negyediket csak most hallom igazán,
Mikor már nem vagy itt.
Lehet, hogy szívem csak ócska kazán,
Mely megnyílt,
És nyitva maradt.
A sok nevetés csak álom volt csupán,
Nem valóság.
Hevesen izzott fagyos kazán szívem,
De nem olvadt fel.

Tél van.
Tél van szívemben.
Már van.
Már van fogalmam, mit veszítettem.